

To vam lahko doma nazorno poka-
žem!« In ko je seveda Janko vse
povedal, kar je vedel, so hoteli tudi
ostali prispevati pogovoru s svojim
znanjem.

...lahko pa tudi potreseš drobna
peščena zrnca na vodo! Mnogo jih
bo ostalo na površini!«

»...tudi drobne vodne kapljice
lahko z roko brizgnemo po povr-
šini: veliko jih bo podrselo po gla-
dini vode kakor po trdni ravnini!«

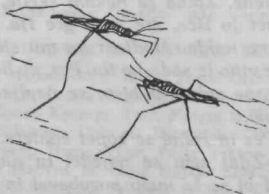
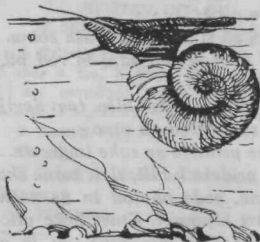
Ko so bili otroci pri kraju s svo-
jim pripovedovanjem, je rekel stri-
ček Tone:

»Kožica na površini vode je tako
trdna, da drži te živalce na gladini
in se ne morejo potopiti. Gladina
vode pa vzdrži še veliko večje ob-
remenitve... le pogledjte tamle!«

Striček je pokazal na v o d n e g a
p o l ž a, ki je nedaleč od brega z
navzdol obrnjeno hišico in navzgor
naperjenim plazilnim podplatom
počasi drsal pod vodno gladino, ka-
kor da bi se plazil po stekleni šipi.

»Če vidimo to prvič, odpremo na
stežaj oči in usta, kakor vi sedajle,«
je podražil striček svoje mlade pri-

jatelje in je ogledoval smehljačoč se
začudene obraze. »Pa to ni nobena
posebna umetnija, ki jo dela pol-
žek; to čarovnijo zna vsa velika dru-

žina sladkovodnih polžev, vse ve-
like in majhne vrste teh vodnih ži-
valc...«

»Čudno je pa to vendarle,« je re-
kel Janko, »jaz kaj takega ne bi znal
napraviti!«

O predrznem ptiču

V vasi za hribom je živel kmet,
ki je spodil svojega psa, ko se je
postaral, od hiše, češ, da ga več ne
potrebuje. Pes je tekel na ravno po-
lje, da bi lovil miši.

Na polju pa sreča ptico žolna,
ki brž sklene s psom prijateljstvo
in ga vzame k sebi.

»Lačen sem«, ji potoži pes.

»Pojdi z menoj v vas,« mu pravi
žolna.

»Tam je imenitno ženitovanje,
bova že kaj dobrega dobila.«

In gresta.

Ko prideta v vas, kjer so ženito-
vali, zleti žolna v hišo in začne les-
tati nad mizami sem in tja.

Svatje so bili seveda vsi hudi,
vsak zgrabi, kar mu je prišlo pod
roke, in zažene v ptico. Tako so
vse, kar so imeli jedil, zmetali po

hiši in pod mizo. Pes pa se v tem dirindaju, ne da bi ga kdo videl, splazi v hišo, zleze pod mizo in se najé do sitega. Potem pa se hitro pobere proč.

»No, ali si sit,« ga vpraša žolna.

»Sit sem že, ali zdaj bi rad pil,« odgovori pes.

»Pojdiva v drugo hišo, tam devlje kmet ravno sod na pipo.«

In se primeta za roke in gresta.

Ko prideta k hiši, zleti žolna skozi okno, sede na sod in ga začne sekati s kljunom. Kmet hoče ptico ubiti, vrže za njo pipo, ali je ne zadene. Žolna se nekam skrrije, in kmet jo išče, gre sem, gre tja, ali je ne najde. Medtem pa mu steče vse vino iz soda na tla. Pes, ne boði len, se splazi v hišo, se napije in zbeži.

Pes in žolna se zopet snideta.

»Zdaj sem se najedel in napil, rad bi se še malo pozabaval in bil vesel.«

»Prav je tako,« reče žolna.

Kar zagledata dva hlapca, ki sta mlela moko. Žolna skoči brž prvemu hlapcu na rame in ga kljuje v lica. Drugi hlapec pa hitro zgrabi palico, da bi ptico ubil. Zamahne in udari na vso moč svojega tovariša. Pes pa se od samega smeha valja po tleh.

Letita nato žolna in pes na ravno polje. Nasproti jima pride kmet z vozom. V mesto pelje lonce na prodaj.

Urno zleti žolna konju na glavo in mu hoče oči izključvati. Kmet priteče z bičem, da bi žolno ubil. Žolna uide, skoči na voz, skače poloncih sem in tja in frfota s perutnicami. Kmet z bičevnikom za njo, mlati po vozu, da je razbil vse lonce in je same črepinje pripeljal v mesto.

Pes pa je od smeha počil.

IZ MLADIH PERES

NEPOZABNEMU
VITESKEMU KRALJU ALEKSANDRU I.
ZEDINITELJU V SPOMIN
(9. X. 1934 — 9. X. 1935)

Kako pri nas je prazno vse,
ko Tebe ni, Pokojnik blagi.
Srcé boli nas in solzé
peko nas grenke, vroče...
Sovragi so Te umotili,
da zlem strastem bi ugodili.
A niso mislili na nas,
ki plakamo za Tabo v bridki čas.
Oj, bratci, sestrice, ne pozabite,
kaj bil za nas je rajni Kralj...
In kaj nam je naročil v oporoki,
ki nam jo je v spolnitev dal.

Mi vsi smo steber neomajni...
Mi vsi smo — Jugoslavija,
tako dejal je Kralj pokojni
in to naj vsem poslej velja:

Ne zabijmo krvi prelite,
ki v naša srca se je pretočila,
da nam je domovino odrešila.
Čuvajmo Jugoslavijo!

T. S.

KDO TE JE REŠIL, O NAROD? ...

Kdo te je rešil okovja in ječe,
kdo te otel je strašne zveri,
ki se ob tvojem trpljenju naslajala je
in pila ti kri?

Narod, tega ne zabi nikoli,
da On nas je rešil pogina,
On združil je narode tril!
Zato naj spomin nanj
v srcih Slovencev večno živi!

Bazilija